

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Říhové a soudkyň Mgr. Dagmar Javůrkové a JUDr. Leandry Zilvarové v právní věci žalobkyně **H. V.**, bytem, zastoupené JUDr. Janou Gavlasovou, advokátkou, se sídlem Chýně, Západní 449, proti žalované **BAUER MEDIA, v. o. s.**, se sídlem Praha 5, Viktora Huga 6, IČ: 49709968, zastoupené JUDr. Martinem Šebkem, advokátem, se sídlem Praha 2, Moravská 52, **o ochranu osobnosti**, o odvolání účastníků proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. října 2010 č. j. 34 C 131/2008 – 117, **t a k t o :**

I. Rozsudek soudu prvního stupně **s e** ve věci samé **m ě n í** jen v odstavci II výroku tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni dalších 150.000,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku;
jinak **s e p o t v r z u j e**.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně 40.368,- Kč a na náhradě nákladů odvolacího řízení 31.600,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet JUDr. Jany Gavlasové, advokátky, se sídlem Chýně, Západní 449.

O d ů v o d n ě n í :

Soud prvního stupně v záhlaví označeným rozsudkem uložil žalované zaplatit žalobkyni 150.000,- Kč (odst. I výroku) a na náhradě nákladů řízení 34.367,47 Kč (odst. III výroku). Co do částky 1,950.000,- Kč žalobu zamítl (odst. II výroku).

Při rozhodování podle § 11 a násl. obč. zák. vycházel z toho, že žalobkyně neoprávněný zásah do osobnostních práv spatřuje v článcích uveřejněných žalovanou, jako vydavatelem týdeníku Pestrý svět, dne 21. 8. a 9. 10. 2008. V prvním s názvem „Bezcitná panička! Helena Vondráčková nechala svoji fenku umírat opuštěnou“, jehož uveřejnění předcházela reklamní kampaň v televizi NOVA se slovním doprovodem „Zděšení! Helena Vondráčková Veterinář promluvil Utrápila svého psa“, zejména v informacích, že nechala svoji fenku umírat opuštěnou, že stará a nemocná jí začala být na obtíž, že jí nechala na pospas cizím lidem, že dovolená v Turecku, několika týdenní pobyty v USA, koncerty ve Švýcarsku, nespočet akcí u nás, bylo přednější, než zdraví věrné psí společnosti, že to vypadá, že na její smrti má i svůj díl viny, že fenka skončila jako pokusný králík, že místo, aby jí svěřila specialistovi, měla jí svěřit do rukou nezkušeného veterináře, že Lizce se nedostalo ani ideální péče, ani potřebné lásky. Ve druhém s názvem „Helena Vondráčková odložila štěně“, že se rychle nabažila nového pejska, odložila ho k hlídání své právničky a odfrčela s manželem za sluníčkem do Francie, že podobný osud čeká i nového pejska. Na základě provedeného dokazování soud prvního stupně dovodil důvodnost žaloby. Uvedl, že žalobkyně jako osoba veřejného zájmu musí snášet vyšší zájem veřejnosti, včetně bulvárních médií, ale nutnost tolerance tohoto zájmu nezahrnuje povinnost strpět nepravdivé, popř. pravdu zkreslující informace a kritiku přesahující hranice přípustné v demokratické společnosti. Vzal za prokázáno, že žalobkyně a její manžel zpřístupnili prostřednictvím jiných sdělovacích prostředků (periodikum AHA) informace týkající se fenky Lízy, že žalobkyně jí považovala za člena rodiny, její zdravotní problémy těžce nesla a řešila je finančně náročnou léčbou, že pokud k léčbě vybrali veterináře MVDr. Vozáka, byl jim doporučen jako odborník, že velmi těžce nesla její smrt. Dovodil tak, že předmětné články neposkytly objektivní informace o skutečném stavu a že žalobkyně učinily zavrženíhodnou osobu, „bezcitnou paničku“, a že nepatřičné bylo i tvrzení, že nový pes dopadne stejně jako předchozí. Dále vzal za prokázáno, že žalobkyně v souvislosti s předmětnými články musela vyhledat MUDr. Jana Cimického, aby jí dal před vystoupeními „dohromady“ (výslech jmenovaného jako svědka). Soud prvního stupně v uveřejněných informacích shledal neoprávněný zásah do cti, jména a zdraví žalobkyně a ztotožnil se i s jejím názorem, že prvotním cílem článku bylo její poškození. V důsledku toho shledal předpoklady pro přiznání náhrady nemajetkové újmy v penězích podle § 13 odst. 2 obč. zák., přičemž při stanovení její výše přihlédl ke stylu článků, využití osoby žalobkyně a smrti jejího psa k reklamě, k dlouhotrvajícímu obdobně negativnímu zájmu žalované o žalobkyni. Přiznání vyšší náhrady, nad rámec přisouzené částky, již neshledal za adekvátní, když přihlédl k tomu, že sama žalobkyně a její manžel zpřístupnili tuto část svého soukromí jiným médiím, že žalobkyně, byť nikdy nenechala fenku u cizích lidí, skutečně v době jejich zdravotních problémů pobývala v zahraničí a jezdila na pracovní cesty. Výrok o náhradě nákladů řízení odůvodnil § 142 odst. 3 o.s.ř.

Proti tomuto rozsudku podali odvolání oba účastníci. Oba navrhovali zrušení odvoláním napadených částí rozsudku soudu prvního stupně a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení, popř. změnu rozsudku tak, aby podle žalované byla žaloba zamítnuta v celém rozsahu a podle žalobkyně, aby žalobě bylo vyhověno v celém rozsahu.

Odvolání žalované směřovalo do vyhovujícího odstavce I výroku. Nesouhlasila se závěrem soudu prvního stupně o úmyslu poškodit žalobkyni, neboť tento závěr nemá oporu v provedeném dokazování. Namítala, že předmětný článek neobsahuje tvrzení, že by žalobkyně fenku neměla ráda, ale upozorňuje na to, že některé okolnosti její smrti nebyly žalobkyní interpretovány správně či úplně. V této souvislosti odkazovala na výpověď svědkyně Fefferové, která podrobně popsala zdroj informací, kdy kontaktovala ošetřujícího veterináře MVDr. Vozáka. Soudu prvního stupně vytýkala, že neprovedl jí navrhovaný důkaz

svědectvím jiných odborníků z oblasti kynologie či veterinární medicíny. Dále uvedla, že druhý žalobkyní napadený článek neobsahuje žádné dehonestující, tvrzení, ale pouze upozorňuje na odloučení, kterému byl nový pes již vystaven. Dovožovala, že pokud by soud dospěl k závěru, že by žalobkyni náležela určitá satisfakce, byla by uspokojitelná forma omluvy, kterou však nepožadovala.

Odvolání žalobkyně směřovalo do zamítavého odstavce II výroku. Soudu prvního stupně vytýkala, že v rozhodnutí nevymezil, které výroky považoval za skutková tvrzení, a která za hodnocení a z tohoto pohledu označila jednotlivé výroky uvedené v předmětných článcích, v nichž spatřovala neoprávněný zásah do osobnostních práv. Zdůrazňovala, že záměrem žalované, jak ostatně konstatoval i soud prvního stupně, bylo žalobkyni ublížit, že toto se jí povedlo, neboť utrpěla újmu na svém psychickém zdraví. Nesouhlasila s výší přiznané odměny a v této souvislosti poukazovala na závažnost vzniklé újmy, která měla dopad na její psychický stav. Dále uvedla, že informace její, resp. jejího manžela o uhynutí feny Lízy byla podána proto, aby věc rychle odezněla a média se jí následně nezabývala, a že jí nelze klást k tíži to, že nekomunikuje s periodikem, které je plné lží, nenávisti, zkreslování skutečností a její dehonestace. K uváděným pobytů v zahraničí, namítala, že vždy učinila vše, aby o psa bylo náležitě postaráno. Podle ní je přiznaná náhrada nemajetkové újmy pro žalovanou, pyšníci se obrovským hospodářským obratem, naprosto zanedbatelnou položkou, zatímco pro ní, když utrpěla psychickou újmu, při níž hrozilo, že nebude moci uskutečnit vystoupení, k nimž byla zavázána, je výsměchem a ani záměru zákonodárce, ani situaci ve společnosti, zejména panující na poli bulvárního tisku, ani nemá výchovnou preventivní funkci bránící, aby předmětné plátky nevymýšlely další články s cílem jí poškodit.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek a řízení mu předcházející podle § 212 o.s.ř. a dospěl k závěru, že důvodné je odvolání žalobkyně, zatímco odvolání žalované důvodné není.

Základním předpokladem odpovědnosti podle § 13 obč. zák. je existence neoprávněného zásahu objektivně způsobitelného vyvolat nemajetkovou újmu narušením, popř. ohrožením osobnostních práv chráněných § 11 a násl. obč. zák.

Odvolací soud se zcela ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, který v dané věci dovodil neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobkyně. Za situace, kdy žalobkyně fenu Lízu považovala za člena rodiny, soucítila s jejím zdravotním stavem a snažila se jí pomoci zajištěním veterinární péče, včetně operativního řešení, byť nebylo úspěšné (výpověď svědka MVDr. Václava Vozáka), považuje i odvolací soud tvrzení obsažená v prvním označeném článku o „podílu viny“ na smrti feny, „bezcitné paničce“, která nechala svoji fenku „umírat opuštěnou“, za dehonestující čest žalobkyně a negativně ovlivňující její psychiku. Vzhledem k tomu nepovažuje za důvodný návrh žalované na provedení důkazu k posouzení léčby feny žalobkyně odborníkem z veterinární medicíny.

Odvolací soud sdílí názor soudu prvního stupně, že žalobkyni je třeba považovat za osobu veřejného zájmu, která musí být srozměna s vyšším zájmem veřejnosti o svoji osobu, včetně médií, zejména pak médií bulvárních, a stejně tak i názor, že toto srozmění v sobě nezahrnuje bezvýhradnou povinnost snášet nepravdivé a pravdu zkreslující informace jakéhokoliv dehonestujícího charakteru. Předmětné články pak takovéto informace obsahují. První článek jednoznačně klade žalobkyni za vinu podíl na smrti jejího psa a druhý článek připomíná toto zavrženíhodné jednání v souvislosti s možným osudem jejího nového psa. Dehonestující charakter článků i podle názoru odvolacího soudu snižuje důstojnost žalobkyně

i její vážnost ve společnosti ve značné míře, jestliže z ní činí zavrženíhodnou osobu, takže přiznání náhrady nemajetkové újmy podle § 13 odst. 2 obč. zák. je zcela na místě. Na rozdíl od soudu prvního stupně odvolací soud hledisku přiměřenosti podle § 13 odst. 1 obč. zák. shledává odpovídající částku 300.000,- Kč. Přihlíží k okolnostem, na které již poukázal správně soud prvního stupně, že žalobkyně byla užitými formulacemi („bezcitná panička“, „utrápila svého psa“) označena, a to v rozporu se skutečností, za bezcitnou, zavrženíhodnou osobu, že předmětné články, zejména první z nich, měly dopad na její psychiku, kdy aby dostala svým profesním závazkům byla nucena vyhledat odbornou lékařskou pomoc (výpověď svědka MUDr. Jana Cimického), že žalobkyně, resp. její manžel, informaci o úmrtí poskytl médiím, přičemž není důvod nevěřit vysvětlení, že tak bylo učiněno, aby se předešlo následným spekulacím, když odvolacímu soudu z rozhodovací praxe je známo, že právě periodika, jichž je žalovaná vydavatelem o žalobkyni přinášejí informace, které jsou následně i předmětem soudních sporů. Bere zřetel i na okolnost, že žalobkyně během zdravotních problémů své feny plnila své pracovní povinnosti a za situace, kdy péče o psa byla zajištěna, nelze jí klást bezvýhradně k tíži, jestliže v té době byla i na dovolené. Pro navýšení soudem prvního stupně přiznané částky bere odvolací soud dále zejména v úvahu, že předmětné články byly uveřejněny v celostátním periodiku s dopadem na širokou čtenářskou veřejnost a důrazněji přihlíží k jejich obsahu, který se netýká ani pěvecké kariéry žalobkyně, ani její společenské činnosti, popř. osobní vztahové oblasti, takže lze vzhledem k jejich zaměření dovodit cílený záměr žalobkyni poškodit. V této souvislosti přihlíží i k reklamě, která vyjití periodika, v němž byl první článek uveřejněn, předcházela na televizní stanici NOVA, tedy rovněž v široce sledovaném celostátním médiu, v níž žalovaná úmrtí psa žalobkyně využila ke zvýšení jeho prodeje.

Vzhledem k shora uvedenému odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé podle § 220 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. (odst. II výroku) změnil tak, jak uvedeno ve výroku jeho rozsudku a ve zbývající části jej podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

O náhradě nákladů řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a 2 o.s.ř. a § 142 odst. 3 o.s.ř. Náklady žalobkyně v řízení před soudem prvního stupně představuje odměna za zastupování 25.000,- Kč podle § 6 odst. 1 písm. a/ vyhl. č. 484/2000 Sb., ve znění vyhl. č. 277/2006 Sb., šest náhrad hotových výdajů po 300,- Kč a 800,- Kč na náhradě za promeškaný čas podle § 13 odst. 3 a § 14 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění vyhl. č. 276/2006 Sb., cestovné 470,- Kč a účelně vynaložený soudní poplatek v částce 12.000,- Kč, tedy celkem 40.368,- Kč. V odvolacím řízení tyto náklady tvoří odměna za zastupování 25.000,- Kč podle § 6 odst. 1 písm. a/ vyhl. č. 484/2000 Sb., ve znění vyhl. č. 277/2006 Sb., dvě náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění vyhl. č. 276/2006 Sb. a účelně vynaložený soudní poplatek 6.000,- Kč, tedy celkem 31.600,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku v části, v níž byl rozsudek soudu prvního stupně změněn, **je** dovolání **přípustné**.

Proti části, v níž byl potvrzen, dovolání **není** přípustné, ledaže dovolací soud dospěje k závěru, že ve věci samé jde o rozhodnutí zásadního právního významu. Dovolání lze podat do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze.

V Praze dne 9. listopadu 2010

JUDr. Ludmila Říhová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Šímová